

In deze Signalering:

Berichten

- ↓ 1. Rapport Staat van Migratie 2024

Jurisprudentie

- ↓ 1. 11-06-2024, Hof van Justitie EU, C-646/21, ECLI:EU:C:2024:487 [vrouwen; bepaalde sociale groep; langdurig verblijf lidstaat]
- ↓ 2. 12-06-2024, Rb Den Haag, NL 24.2264, *Oeganda*, beroep gegrond [LHBTI; medisch advies; verklaren over gevoelens]
- ↓ 3. 06-06-2024, Rb Arnhem, NL23.32343, *Oezbekistan*, beroep gegrond [LHBTI; artikel 46 PRI; Bahaddar-exceptie]
- ↓ 4. 27-05-2024, Rb Utrecht, NL23.18988, *Syrië*, beroep gegrond [terugkeer vanuit Libanon; reëel risico op ernstige schade]
- ↓ 5. 12-06-2024, ABRvS, 202304791 /1/V2, *Pakistan*, hoger beroep staat gegrond [Ahmadi; Dublin Oostenrijk; beschermingsbeleid; HvJEU]
- ↓ 6. 22-05-2024, Rb Roermond, NL24.4886, beroep gegrond [Dublin-Frankrijk; visum; artikel 17 Dublinverordening]
- ↓ 7. 10-06-2024, Rb Den Haag, NL24.6312 V, verzet en beroep gegrond [BNT; beslistermijn]
- ↓ 8. 14-06-2024, ABRvS, 202107614/1/V2, *Syrië*, hoger beroep vreemdeling ongegrond [jongvolwassenenbeleid]

- ↓ Contactgegevens

- ↓ [Archief AC-Signalering op Vluchtweb](#)

De Signalering wordt samengesteld door de Juridisch Coördinatoren, in samenspraak met de acca's. Het is bedoeld als attentie op ontwikkelingen die relevant zijn voor de rechtsbijstand op de AC's. We verwijzen naar andere bronnen. We sturen eenmaal per week een signalering rond, mits er nieuws is.

Berichten

Inhoudsopgave

1. Rapport Staat van Migratie 2024

Op 14 juni jl. werd de 4^e editie van de rapportage Staat van Migratie gepubliceerd. De Staat van Migratie 2024 zet de relevante cijfermatige en beleidsmatige ontwikkelingen op het terrein van migratie in 2023 op een rij. Over 'asiel' wordt onder meer het volgende vermeld.

De totale asielinstroom nam ten opzichte van 2022 met 3% toe tot 50.720 in 2023. Het aantal eerste asielaanvragen bedroeg 38.380 in 2023. Het aantal ingereisde nareizigers was 7% lager dan in 2022. In 2023 zijn 830 personen hervestigd en heeft geen herplaatsing plaatsgevonden. De toename van het aantal asielaanvragen is niet alleen in Nederland zichtbaar, maar ook in de rest van de EU. De asielinstroom binnen de EU in 2023 was 20% hoger dan in 2022. Het aandeel van amv's binnen de asielinstroom neemt al langere tijd toe. Ook andere Europese landen, zoals Duitsland en Zwitserland, zien een sterke toename in het aantal amv's in de instroom.

In 2023 werd net als in 2022 een derde van het totale aantal eerste asielaanvragen door Syriërs ingediend. Op de tweede plaats volgden Turken en op de derde plaats Eritreeërs. Bij de eerste aanvragen asiel zijn in 2023 in totaal 144 verschillende nationaliteiten betrokken. Variërend van 13.030 aanvragen door Syriërs tot 1 aanvraag per nationaliteit. Voor 61 nationaliteiten zijn minder dan 10 aanvragen. De categorie overig bestaat uit veel verschillende nationaliteiten die een klein aantal of 1 aanvraag hebben ingediend.

In 2023 werd 40% van het totale aantal asielaanvragen, bestaande uit eerste aanvragen, herhaalde aanvragen, nareis, hervestiging en herplaatsing, door Syriërs ingediend, gevolgd door Turken en Jemenieten. De categorie overig bestaat ook hier uit veel verschillende nationaliteiten die een klein aantal of 1 aanvraag hebben ingediend.

In 2023 werden 5.800 eerste asielaanvragen ingediend door amv's. Daarvan werd 48% ingediend door Syrische amv's, gevolgd door Eritrese en Somalische amv's. De categorie overig bestaat opnieuw uit veel verschillende nationaliteiten.

In 2023 stroomde 78% van de eerste asielaanvragen in in spoor 4. In 2022 was dit 80%. Ook het aandeel dat instroomde in sporen 1 en 2 was vergelijkbaar met 2022.

In 2023 voldeed 89% van de afgehandelde mvv-nareisaanvragen in eerste aanleg aan de voorwaarden en werd ingewilligd. Het totale aantal ingediende aanvragen was in 2023 hoger dan in 2022. De IND heeft in 9% van de mvv-nareisaanvragen in eerste aanleg binnen de wettelijke termijn beslist, in 2022 was dit 35%. Het aantal ingereisde nareizigers in 2023 is lager dan in 2022. De afhandeling van aanvragen bleef ook in 2023 achter bij de instroom van nieuw ingediende mvv-nareisaanvragen. Hierdoor zijn de doorlooptijden verder opgelopen. Om het hoge aantal nareisaanvragen de komende jaren weg te werken wordt ingezet op een intensivering van de afdoening van zaken. De beslis capaciteit zal hiertoe structureel worden uitgebreid.

In 2023 zijn meer verzoeken mvv-nareis op basis van 8 EVRM ingediend. Dit hangt samen met de toename van het aantal asielaanvragen door amv's. Wel is een kleiner deel van de afgehandelde aanvragen ingewilligd dan in het voorgaande jaar. Bij een inwilliging ontvangen de gezinsleden een reguliere verblijfsvergunning nadat ze in Nederland zijn aangekomen. Het aantal ingewilligde 'nareis-op-nareis' aanvragen in de periode 2019 tot en met 2022 besloeg circa 1% van alle ingewilligde nareisaanvragen.

Gerelateerd: in een [nieuwsbericht d.d. 11 juni 2024](#) geeft de IND aan graag betrokken te worden bij uitwerking van de migratieplannen in het hoofdlijnenakkoord van de formerende partijen. Het is voor de IND belangrijk om mee te kunnen praten over het concreet maken van de gepresenteerde plannen. Op die manier kan de dienst de uitvoering zo goed mogelijk aanpassen aan het nieuwe beleid. Aan politici en beleidsmakers vraagt de IND tijd om veranderingen beheerst te kunnen doorvoeren. Het werk van de IND is in de afgelopen jaren complexer geworden. Daarom is de dienst zelf al bezig om het werk te vereenvoudigen en efficiënter te werken, zoals toegelicht in de jaarlijkse [Stand van de uitvoering](#)

Jurisprudentie

1. 11-06-2024, Hof van Justitie EU, C-646/21, ECLI:EU:C:2024:487 [vrouwen; bepaalde sociale groep; langdurig verblijf lidstaat]

Reden signalering: Vrouwen, ook minderjarige, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen, kunnen, al naargelang de omstandigheden in het land van herkomst, worden geacht te behoren tot „een bepaalde sociale groep”, wat een „grond van vervolging” vormt die tot verlening van de vluchtelingenstatus kan leiden.

Twee Iraakse meisjes zijn in 2015 als tieners in Nederland aangekomen en verblijven daar sindsdien onafgebroken. Na de afwijzing van hun eerste verzoeken om internationale bescherming hebben zij volgende verzoeken ingediend. Ter ondersteuning van deze verzoeken hebben zij betoogd dat zij door hun langdurige verblijf in Nederland de normen, waarden en gedragingen van hun leeftijdgenoten in deze samenleving hebben overgenomen. Zij menen dat zij zich in geval van terugkeer naar Irak niet zullen kunnen aanpassen aan de regels van een samenleving die vrouwen en meisjes niet dezelfde rechten geeft als mannen, en vrezen te worden blootgesteld aan vervolging wegens hun identiteit zoals zij die hebben gevormd in Nederland. Nadat ook hun volgende verzoeken door de Nederlandse autoriteiten waren afgewezen, hebben deze jonge vrouwen beroep ingesteld bij de Nederlandse rechter, die heeft beslist om het Hof van Justitie vragen te stellen over de uitlegging van richtlijn 2011/95 inzake internationale bescherming, waarin de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus aan derdelanders zijn vastgesteld. Die status is bedoeld voor de gevallen waarin een derdelander wordt vervolgd van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep (Richtlijn 2011/95/EU).

In zijn arrest oordeelt het Hof dat vrouwen, ook minderjarige, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen, al naargelang de omstandigheden in het land van herkomst kunnen worden geacht te behoren tot „een bepaalde sociale groep”, wat een „grond van vervolging” vormt die tot verlening van de vluchtelingenstatus kan leiden. Het Hof verduidelijkt dat wanneer de persoon die om internationale bescherming verzoekt minderjarig is, de bevoegde nationale autoriteiten in het kader van een individuele beoordeling van de gegrondheid van diens verzoek om internationale bescherming noodzakelijkerwijs rekening moeten houden met het belang van deze minderjarige.

Bovendien kan bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming dat is gebaseerd op een vervolgingsgrond zoals het „behoren tot een bepaalde sociale groep”, rekening worden gehouden met een langdurig verblijf in een lidstaat, vooral wanneer dit verblijf samenvalt met een periode waarin een minderjarige verzoeker zijn identiteit heeft gevormd.

NB: zie voor een bespreking van deze uitspraak en de gevolgen ervan voor de Nederlandse rechtspraak het artikel 'Verwesterde vrouwen kunnen bijzondere sociale groep vormen' van Hemme Battjes op [Verblijfblog.nl](https://www.verblijfblog.nl).

Inhoudsopgave

2. 12-06-2024, Rb Den Haag, NL 24.2264, Oeganda, beroep gegrond [LHBTI; medisch advies; verklaren over gevoelens]

Reden signalering: De rechtbank constateert dat eiser wel uitgebreid verklaart over feiten, maar wellicht minder uitgebreid over zijn gevoelens en gedachten daarbij. De rechtbank stelt ook vast dat eiser steeds wordt verweten dat hij niet voldoende over zijn persoonlijke gevoelens verklaart. Hierbij is niet kenbaar op welke wijze verweerder het medisch advies bij de besluitvorming heeft betrokken. Dat eiser al geruime tijd in Nederland is en zich daarom zou hebben kunnen ontwikkelen is slechts een aanname van verweerder, die lijkt te worden weersproken door het medisch advies, dat eveneens is opgesteld nadat eiser al een tijd in Nederland was. Zonder nader onderzoek kan niet worden uitgesloten dat eiser niet in staat is te verklaren over zijn gevoelens en dat dit dus ook niet van hem

verwacht kan worden, hoeveel tijd en ruimte hem daartoe ook wordt geboden. Nu het medisch advies niet alleen gaat over het horen, maar ook over het beslissen, had verweerder dit deel van het referentiekader ook in de geloofwaardigheidsbeoordeling moeten betrekken.

Eiser heeft de Oegandese nationaliteit. Hij heeft op 18 februari 2020 zijn land verlaten en op 3 oktober 2021 asiel aangevraagd in Nederland. Eiser vindt dat hij vanwege zijn homoseksuele gerichtheid niet kan terugkeren naar Oeganda. Hij heeft een relatie gehad en de mensen in zijn omgeving zijn daarachter gekomen, waardoor hij vreest voor zijn leven.

De identiteit, nationaliteit en herkomst van eiser zijn geloofwaardig geacht. De relevante elementen 'Homoseksuele gerichtheid' en 'Problemen vanwege de homoseksuele gerichtheid' zijn niet geloofwaardig geacht.

Eiser vindt dat verweerder in strijd met de eigen werkinstructies onvoldoende gewicht toegekend heeft aan zijn relaas, gelet op cultuurverschillen in het verklaren over emoties en traumatische gebeurtenissen. Dit blijkt met name wat betreft het onder woorden brengen van gevoelens van eiser en dat dit invloed heeft op de wijze waarop hij zijn relaas naar voren heeft kunnen brengen. In Oeganda is men niet gewend om te praten over gevoelens. Ook is onvoldoende rekening gehouden met het medisch advies hierover en het opleidingsniveau van eiser. Hij heeft geen hoger beroepsonderwijs gevolgd maar een opleiding tot loodgieter. Eiser is in strijd met de Procedurerichtlijn niet gehoord met een tolk in zijn eigen taal, terwijl hij heeft aangegeven de taal Luganda maar een beetje te spreken. Om deze redenen is de besluitvorming onzorgvuldig, aldus eiser.

Wat is het oordeel van de rechtbank?

Taal en opleidingsniveau

De rechtbank volgt de beroepsgronden van eiser over taal en opleidingsniveau niet. Zo blijkt niet dat eiser onvoldoende in staat is geweest zijn relaas te doen vanwege het feit dat hij niet in het Lugishu is gehoord. Daarvoor is van belang dat eiser zelf in het verhoor met de AVIM op 3 oktober 2021 heeft verklaard Luganda, Engels en een beetje Lugishu te spreken. Ook heeft hij zelf aangegeven dat zijn voorkeurstaal tijdens het asielproces Luganda is. Het aanmeldgehoor in 2020 is eveneens in het Luganda afgenomen. Ook is eiser bij aanvang gevraagd of hij dacht het nader gehoor in het Ganda te kunnen doen en is hem de mogelijkheid geboden om te stoppen wanneer hij het gevoel zou krijgen zich niet goed te kunnen uitdrukken en het gehoor op een andere dag met een andere tolk te doen. Daarvan heeft eiser geen gebruik gemaakt. Tijdens het horen is tenslotte meermaals gevraagd of eiser de tolk goed kon verstaan en begrijpen en eiser heeft op die vragen steeds bevestigend geantwoord. Verweerder heeft de gehoren dus afgenomen in de taal waarvan eiser zelf heeft aangegeven gehoord te willen worden en verweerder mocht er daarom ook van uit gaan dat eiser deze taal machtig was. De rechtbank stelt verder vast dat uit het dossier blijkt dat eiser een opleiding heeft gevolgd, een volwassen zakenman is en onder meer reisde naar een conferentie in Wenen. Uit de uitgebreide antwoorden die eiser gaf op de vele gestelde vragen valt evenmin op te maken dat het voor hem niet mogelijk was voldoende te verklaren. Gelet op al het voorgaande slagen deze beroepsgronden dus niet.

Medisch advies horen en beslissen en verklaringen over gevoelens

De beroepsgrond van eiser over het onvoldoende betrekken van het Medifirst advies slaagt wel. De rechtbank stelt allereerst vast dat verweerder zeer zorgvuldig rekening heeft gehouden met het deel van het advies dat ziet op het horen. Zo is bij het horen expliciet stilgestaan bij het medisch advies, gevraagd hoe het beste rekening kon worden gehouden met het feit dat eiser gespannen was, is steeds tussendoor voldoende ruimte gemaakt voor pauzes en steeds gevraagd hoe het met eiser ging. Ook is een aanvullend nader gehoor ingepland om eiser de kans te geven meer te verklaren over zijn gedachten en gevoelens bij bepaalde gebeurtenissen in zijn leven.

Het medisch advies gaat aldus de titel echter niet alleen over het horen, maar ook over het beslissen. Ook bij de besluitvorming moet verweerder het medisch advies kenbaar betrekken. De rechtbank constateert dat het advies vermeldt dat bij betrokkene rekening gehouden moet worden met een emotionele blokkade over het verleden. Kijkend naar de besluitvorming van verweerder vallen in dit kader de volgende analyses van verweerder van de verklaringen van eiser op. Verweerder stelt op pagina 2 van het voornemen vast dat eiser uitgebreid verklaart over hoe hij erachter kwam dat hij op mannen valt. Gelet op het feit dat eiser al een tijd in Nederland is, verwacht verweerder echter ook dat hij zich emotioneel zou hebben kunnen ontwikkelen en beter in staat zou moeten zijn om over zijn gevoelens hierbij te verklaren.

Eiser verklaart waarom hij zijn homoseksuele geaardheid in eerste instantie niet kon accepteren. Hij zegt meerdere dingen te hebben geprobeerd zodat de homoseksuele gevoelens weg zouden gaan, zoals bidden, vasten en omgaan met meisjes, maar dit mocht niet baten. Over de reden dat hij deze gevoelens probeerde te onderdrukken verklaart hij: "Ik dacht de hele tijd dat het verkeerd was. Ik had in de kerk gehoord dat het een zonde was. Ik had gebeden en gevast, want ik wilde dit niet zijn. Ik dacht dat er iets mis met mij was en dat ik bezeten was door de duivel. Ik had hard gebeden, maar ik merkte geen verandering." Verweerder werpt hem daarop tegen dat hij niet gedetailleerd en niet persoonlijk verklaard heeft over hoe hij dit heeft beleefd en welke gevoelens hij daarbij had. Over zijn gevoelens voor X in zijn jeugd verklaart eiser dat hij veel van X heeft gehouden maar nog niet kon accepteren dat hij homoseksueel was omdat hij dacht dat het verkeerd was en twijfels had of het waar kon zijn. Eiser heeft hierbij aangegeven dat hij niet zo wilde zijn. Hij zegt: "Het was heel erg lastig voor mij. Het kon alleen niet anders. Ik moest mijzelf beschermen. Mijn vader was heel erg streng dat ik op mannen viel. Dat deed mij erg veel pijn. Ik kreeg hierdoor ook veel angst. Ik was bang dat ik ook gedood kon worden, want deze man werd gedood enkel en alleen uit vermoedens. Zij wisten het nog geen eens zeker." Ook hier wordt eiser tegengeworpen dat hij meer gedetailleerd en persoonlijk had moeten verklaren wat voor gedachten en gevoelens hij hierbij had, gelet op de voorbereidingstijd en opleidingsniveau. Eiser verklaart over zijn latere acceptatie dat hij eerder gevoelens had en dat hij wist dat hij anders was dan anderen, alleen dat hij niet kon accepteren dat dat zo was. Dit veranderde nadat hij zijn eerste homoseksuele relatie kreeg met Y, dat hij daarna erg blij en opgelucht was, nu Y iemand was met dezelfde gevoelens als eiser. Verweerder werpt hier tegen dat deze verklaringen summier zijn, nu eiser een geruime tijd in een land leefde waar homoseksualiteit verboden is. Verweerder verwacht dat eiser de gedachten en gevoelens die hij hierbij had uitgebreid kan toelichten. Daarbij heeft verweerder meegewogen dat eiser op het moment van acceptatie van zijn geaardheid al een geruime tijd volwassen was en Y zijn eerste homoseksuele liefde en relatie was. Verweerder gaat er van uit dat deze relatie een bepaalde impact heeft gehad op het leven van eiser en ook daarom werd meer verwacht. Er is een aanvullend nader gehoor gepland om eiser de kans te geven meer te vertellen over zijn gevoelens. Daarbij is door verweerder ook stilgestaan bij het feit dat dit voor eiser wellicht moeilijk is. Daarom is gevraagd of hij het bijvoorbeeld zou kunnen vertellen als in een film. Ook dit heeft echter niet meer verklaringen over gevoelens opgeleverd.

De rechtbank constateert op basis van deze voorbeelden dat eiser wel uitgebreid verklaart over feiten, maar wellicht minder uitgebreid over zijn gevoelens en gedachten daarbij. De rechtbank stelt ook vast dat eiser steeds wordt verweten dat hij niet voldoende over zijn persoonlijke gevoelens verklaart. Hierbij is niet kenbaar op welke wijze verweerder het medisch advies bij de besluitvorming heeft betrokken. Dat eiser al geruime tijd in Nederland is en zich daarom zou hebben kunnen ontwikkelen is slechts een aanname van verweerder, die lijkt te worden weersproken door het medisch advies, dat eveneens is opgesteld nadat eiser al een tijd in Nederland was. Zonder nader onderzoek kan niet worden uitgesloten dat eiser niet in staat is te verklaren over zijn gevoelens en dat dit dus ook niet van hem verwacht kan worden, hoeveel tijd en ruimte hem daartoe ook wordt geboden. Nu het medisch advies niet alleen gaat over het horen, maar ook over het beslissen, had verweerder dit deel van het referentiekader ook in de geloofwaardigheidsbeoordeling moeten betrekken. De rechtbank verwijst hierbij naar een uitspraak van de hoogste bestuursrechter. Nu wel steeds wordt tegengeworpen dat eiser niet voldoende verklaart over zijn persoonlijke gevoelens en gedachten, is het besluit onvoldoende gemotiveerd op dat punt. Gelet hierop behoeven de overige gronden van beroep geen bespreking meer. Het beroep is gegrond.

Inhoudsopgave

3. 06-06-2024, Rb Arnhem, NL23.32343, *Oezbekistan*, beroep gegrond [LHBTI; artikel 46 PRI; Bahaddar-exceptie]

Reden signalering: De rechtbank stelt vast dat de staatssecretaris geen nader onderzoek heeft verricht naar (de authenticiteit of de inhoud van) het door eiser overgelegde document. Ook heeft de staatssecretaris eiser niet (alsnog) onderworpen aan een asielgehoor. Hoewel voor het antwoord op de vraag of zich Bahaddar-omstandigheden voordoen, een zelfstandige beoordeling van de bestuursrechter nodig is, kan de rechtbank zonder dit onderzoek van de staatssecretaris niet op deugdelijke wijze beoordelen of sprake is van bedoelde bijzondere feiten of omstandigheden. Het ligt dus op de weg van de staatssecretaris om dat te beoordelen.

Eiser komt uit Oezbekistan. Hij heeft op 8 maart 2021 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Die aanvraag is bij besluit van 27 september 2021 buiten behandeling gesteld. Hiertegen zijn geen rechtsmiddelen aangewend.

Op 21 december 2021 heeft eiser opnieuw een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Daaraan heeft hij ten grondslag gelegd dat hij als gevolg van zijn homoseksuele gerichtheid problemen heeft gekregen in Oezbekistan. Bij besluit van 9 augustus 2023 heeft de staatssecretaris de asielaanvraag afgewezen, omdat hij de homoseksuele gerichtheid en de hierdoor ondervonden problemen in Oezbekistan niet geloofwaardig acht. Met de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Den Haag, van 7 september 2023 staat dit besluit in rechte vast.

Op 27 september 2023 heeft eiser met een kennisgevingsformulier, model M35-O, wederom een asielaanvraag ingediend. Als reden heeft eiser hierbij opgegeven dat hij in het bezit is gekomen van een nieuw document – een oproep om te verschijnen bij de Oezbeekse autoriteiten – dat volgens hem zijn asielrelaas onderbouwt. Hij heeft een kopie van dat document bij de aanvraag gevoegd. Het originele document heeft de staatssecretaris op 3 oktober 2023 ontvangen. De vertaling van dit document heeft eiser in beroep overgelegd.

De staatssecretaris heeft de aanvraag op grond van artikel 30c, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 buiten behandeling gesteld, omdat de aanvraag niet compleet is. In het besluit heeft de staatssecretaris niet expliciet aangegeven op welk punt de aanvraag onvolledig is. Op de zitting van 7 maart 2024 heeft de staatssecretaris toegelicht dat de buitenbehandelingstelling gebaseerd is op het ontbreken in de bestuurlijke fase van een vertaling van het door eiser overgelegde (originele) document. Dat eiser die vertaling alsnog in beroep heeft overgelegd, staat volgens de staatssecretaris een buitenbehandelingstelling niet in de weg.

Is het juist dat de aanvraag onvolledig is?

Eiser betoogt dat de staatssecretaris niet de conclusie kan trekken dat de aanvraag onvolledig is. Dat kan alleen als de vreemdeling niet geantwoord heeft op het verzoek van de staatssecretaris om aanvulling van de aanvraag. Eiser heeft echter wel gereageerd op het voornemen.

Deze beroepsgrond slaagt niet. Zoals volgt uit vaste rechtspraak van de Afdeling kan de staatssecretaris overgaan tot buitenbehandelingstelling van een asielaanvraag als de informatie die een vreemdeling heeft verstrekt in het kennisgevingsformulier onvoldoende is om de asielaanvraag inhoudelijk te behandelen en een vreemdeling ook naar aanleiding van een later verzoek om informatie in het voornemen, in gebreke blijft die informatie te verstrekken. Het enkel reageren met een zienswijze op een informatieverzoek betekent dus niet dat de staatssecretaris niet kan overgaan tot buitenbehandelingstelling van de aanvraag.

Zoals deze rechtbank eerder heeft overwogen is de beslisprijktijk van de staatssecretaris om asielverzoeken buiten behandeling te stellen als de asielzoeker wel een schriftelijke reactie toezendt op het informatieverzoek, maar daarin niet de gevraagde, of niet alle gevraagde, informatie verstrekt die de staatssecretaris nodig acht voor de beoordeling van het asielverzoek, op zichzelf niet in strijd met artikel 28, eerste lid, onder a, van de Procedurerichtlijn. In de tekst van deze bepaling staat namelijk dat het bestuursorgaan mag aannemen dat de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming impliciet heeft ingetrokken of dat hij er impliciet van heeft afgezien wanneer is vastgesteld dat de verzoeker heeft nagelaten te antwoorden op verzoeken om informatie die van wezenlijk belang is voor zijn verzoek. De enkele toezending van een reactie betekent, aldus deze uitspraak, volgens de tekst van de Procedurerichtlijn dus niet noodzakelijkerwijs dat de asielzoeker daarmee de benodigde informatie verstrekt. Dat zal afhangen van de inhoud van die reactie.

Heeft de staatssecretaris de buitenbehandelingstelling van de aanvraag voldoende gemotiveerd?

Eiser betoogt dat de staatssecretaris ten onrechte zijn asielaanvraag op grond van artikel 30c, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 buiten behandeling heeft gesteld. Eiser heeft bij de aanvraag een kopie van het nieuwe door hem verkregen document overgelegd, hij heeft voor de zienswijze het origineel overgelegd en heeft aangegeven dat een vertaling hiervan nog volgt. Die vertaling is vervolgens in beroep overgelegd.

De rechtbank begrijpt deze beroepsgrond zo dat eiser stelt dat geen aanleiding bestond om de aanvraag buiten behandeling te stellen, omdat eiser door zijn meewerkende houding heeft laten zien dat hij niet impliciet afziet van zijn verzoek om internationale bescherming, als bedoeld in artikel 28, eerste lid, onder a, van de Procedurerichtlijn.

Niet in geschil is dat in de bestuurlijke fase een vertaling ontbrak van het door eiser overgelegde document. Die vertaling is ook van wezenlijk belang voor de aanvraag. Het document is opgesteld in de Oezbeekse taal, zodat een vertaling noodzakelijk is en het is ook het enige document dat eiser ten grondslag heeft gelegd aan zijn opvolgende asielaanvraag. Gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 ligt het op de weg van eiser om zorg te dragen voor een vertaling.

Toch is de rechtbank van oordeel dat de staatssecretaris onvoldoende heeft gemotiveerd waarom hij niet heeft afgezien van zijn bevoegdheid om de aanvraag buiten behandeling te stellen. Volgens de tekst van artikel 28, eerste lid, onder a, van de Procedurerichtlijn, dat aan de basis staat van artikel 30c van de Vw 2000, kan worden afgezien van een inhoudelijke beoordeling van een asielaanvraag wanneer een vreemdeling door gedrag of handelen laat zien dat hij impliciet zijn asielaanvraag intrekt of daarvan afziet.

Eiser laat echter, door alsnog stukken over te leggen en de staatssecretaris in kennis te stellen van zijn (nog te verrichten) inspanningen, juist zien dat hij zijn aanvraag wil voortzetten. Eiser heeft namelijk naar aanleiding van het voornemen van de staatssecretaris alsnog het originele document toegestuurd, hij heeft aangegeven dat hij heeft verzocht om een vertaling van dit document en toegezegd dat hij die vertaling, zodra hij die ontvangt, spoedig nastuurt. Ook heeft de gemachtigde van eiser volgens het verweerschrift van 26 februari 2024, op de dag van de zienswijze, telefonisch contact opgenomen met de staatssecretaris en hem verzocht te wachten met het nemen van een besluit tot de vertaling klaar is. Eiser heeft ook nog op zitting toegelicht dat het niet mogelijk was om het overgelegde stuk al voorafgaand aan de aanvraag te laten vertalen, omdat er een procedure aanhangig moet zijn om in aanmerking te komen voor vergoeding van de vertaalkosten.

Gelet op het voorgaande heeft eiser zijn medewerking en intentie om de aanvraag te willen voortzetten laten blijken. De staatssecretaris heeft die omstandigheden onvoldoende bij de beoordeling betrokken en onvoldoende gemotiveerd waarom dit hem geen aanleiding gaf om geen gebruik te maken van zijn bevoegdheid om de aanvraag buiten behandeling te stellen. De beroepsgrond slaagt daarom.

Dient de vertaling in de beoordeling van het beroep te worden betrokken?

Eiser betoogt dat de in beroep overgelegde vertaling bij de beoordeling van de vraag of een asielaanvraag terecht buiten behandeling is gesteld moet worden betrokken.

De staatssecretaris stelt zich op het standpunt dat de vertaling niet bij de beoordeling kan worden betrokken, omdat slechts het besluit tot buitenbehandelingstelling ter toetsing voorligt en dus geen inhoudelijk besluit van de staatssecretaris. De toets van de rechtbank is, gelet op de uitspraak van de Afdeling van 26 maart 2019, ECLI:NL:RBDHA:2020:8649, beperkt tot de vraag of de staatssecretaris in het bestreden besluit terecht de aanvraag buiten behandeling heeft gesteld op basis van wat op dat moment bij hem bekend was. De staatssecretaris wijst in dit verband ook op uitspraken van zittingsplaats Haarlem van 31 augustus 2020 en zittingsplaats Groningen van 28 juli 2023, ECLI:NL:RBDHA:2023:11244.

Uit het Unierecht of uit de nationale wet- of regelgeving volgt niet, aldus de staatssecretaris, dat in een procedure als de onderhavige de toets door de rechter zo moet worden uitgebreid dat de bestuursrechter bij de beoordeling van de vraag of een asielaanvraag terecht buiten behandeling is gesteld, stukken betreft die pas in de beroepsfase zijn ingediend.

De rechtbank ziet zich voor de vraag gesteld hoe dit standpunt van de staatssecretaris zich verhoudt tot artikel 46 van de Procedurerichtlijn (recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel) en artikel 83 van de Vw 2000 (beoordeling van het beroep).

Artikel 46 van de Procedurerichtlijn bepaalt – kort samengevat – dat de lidstaten ervoor zorgen dat voor verzoekers om internationale bescherming een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat. De rechtbank stelt vast dat artikel 46, eerste lid, van de Procedurerichtlijn ruim is geformuleerd. Een daadwerkelijk rechtsmiddel moet volgens dat artikellid openstaan tegen een beslissing op het verzoek om internationale bescherming. Dat omvat dus niet alleen inhoudelijke besluiten, maar ook de beslissing om de behandeling van het verzoek te beëindigen, bedoeld in artikel 28 van de Procedurerichtlijn. Deze ruime strekking ligt ook ten grondslag aan artikel 83 van de Vw 2000. Artikel 83 van de Vw 2000 regelt de beoordeling van het beroep door de rechtbank. Uit dit artikel blijkt dat de verplichting van de rechtbank om in beroep overgelegde stukken bij de beoordeling te betrekken geldt voor zover deze relevant kunnen zijn voor de ‘beschikking omtrent de

verblijfsvergunning, bedoeld in de artikelen 28 en 33' van de Vw 2000.12 In beide bepalingen is dus geen beperking te vinden ten aanzien van de afdoeningswijze van een asielaanvraag.

Het daadwerkelijke rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie dient volgens het derde lid van artikel 46 van de Procedurerichtlijn 'een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden' te omvatten. De term 'ex nunc' benadrukt de verplichting voor de rechter om een beoordeling te maken die in voorkomend geval rekening houdt met nieuwe elementen die aan het licht zijn gekomen nadat de aangevochten beslissing is vastgesteld. Het bijvoeglijk naamwoord 'volledig' bevestigt dat de rechter zowel de gegevens moet onderzoeken waarmee de beslissingsautoriteit rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als die welke zich hebben aangediend nadat deze autoriteit de beslissing had vastgesteld. De rechtbank leidt hieruit af dat, ook als de beslissing op een asielverzoek een buitenbehandelingstelling betreft, zij haar ogen niet mag sluiten voor in beroep overgelegde stukken. Deze informatie is immers niet zonder betekenis voor de beoordeling van de vraag of een vreemdeling impliciet zijn asielaanvraag intrekt of daarvan afziet, bedoeld in artikel 28 van de Procedurerichtlijn. Het betoog van de staatssecretaris in het verweerschrift van 26 februari 2024 dat uit de arresten Ahmedbekova en Alheto volgt dat artikel 46, derde lid, van de Procedurerichtlijn niet ongelimiteerd geldt, leidt niet tot een ander oordeel. Nog daargelaten dat het in deze arresten niet gaat om artikel 28 van de Procedurerichtlijn, ziet de in deze arresten aangebrachte begrenzing van artikel 46 van de Procedurerichtlijn op kwesties die de goede procesorde raken.

Dat is hier niet aan de orde, nu eiser al in een vroeg stadium – vijf dagen na indiening van het beroep – de vertaling van het eerder overgelegde stuk heeft toegezonden. De lidstaten zijn op grond van die rechtspraak juist op grond van artikel 46, derde lid, van de Procedurerichtlijn 2013/32 ertoe gehouden hun nationale recht zo in te richten dat de behandeling van de bedoelde rechtsmiddelen een onderzoek door de rechter omvat van alle elementen, feitelijk en rechtens, aan de hand waarvan hij een geactualiseerde beoordeling van het specifieke geval kan maken, zodat het verzoek om internationale bescherming uitputtend kan worden behandeld. Een dergelijke uitleg ligt ook in lijn met de door de Procedurerichtlijn nagestreefde doelstelling om dergelijke verzoeken zo snel mogelijk te behandelen, onverminderd het uitvoeren van een behoorlijke en volledige behandeling. Het buiten de beoordeling houden van de in beroep overgelegde vertaling van het door eiser aan de opvolgende aanvraag ten grondslag gelegde document zou daarentegen met zich brengen dat eiser een opvolgende asielaanvraag moet indienen: dat doet afbreuk aan de doelstelling om het asielverzoek zo snel mogelijk te behandelen.

Uit het voorgaande volgt dat het in beroep overgelegde stuk bij de beoordeling dient te worden betrokken. De uitspraak van de Afdeling van 26 maart 2019 brengt de rechtbank niet tot een ander oordeel.

De rechtbank heeft met het heropeningsbesluit van 13 december 2023 de staatssecretaris in de gelegenheid gesteld een standpunt in te nemen over het in beroep overgelegde stuk. Het standpunt daarop van de staatssecretaris dat dit stuk niet kan worden betrokken bij het beroep volgt de rechtbank, gelet op haar eerdere overwegingen, niet. Nu de staatssecretaris niet inhoudelijk is ingegaan op dit in beroep overgelegde document, dient het beroep ook om deze reden gegrond te worden verklaard.

Is de staatssecretaris voldoende gemotiveerd ingegaan op het beroep op het Bahaddar-arrest?

Eiser betoogt dat de staatssecretaris onvoldoende heeft onderzocht dat hij bij terugkeer het risico loopt op behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM, omdat uit het overgelegde document, dat in beroep van een vertaling is voorzien, blijkt dat hij in zijn land wordt gezocht.

De rechtbank begrijpt deze beroepsgrond zo dat eiser stelt dat aan de omstandigheid dat hij in de bestuurlijke fase niet volledig is geweest, gelet op het arrest van het EHRM van 19 februari 1998, Bahaddar tegen Nederland¹⁸, moet worden voorbijgegaan.

In paragraaf 45 van het arrest Bahaddar heeft het EHRM overwogen dat van een vreemdeling in beginsel mag worden verlangd dat hij de nationale procedureregels, die ertoe strekken de nationale autoriteiten in staat te stellen aanvragen om een verblijfsvergunning op een ordelijke wijze af te doen, in acht neemt. Dit uitgangspunt geldt zelfs indien sprake is van gedwongen terugkeer naar een land waar, naar gesteld, een risico bestaat op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of

bestrafning. Volgens het EHRM kunnen bijzondere feiten of omstandigheden er echter toe leiden dat een vreemdeling niet hoeft te voldoen aan die procedureregels.

De staatssecretaris heeft zich op het standpunt gesteld dat de onvolledigheid van de aanvraag meebrengt dat de staatssecretaris de Bahaddar-toets niet kan verrichten. Eiser heeft de gestelde vervolging en vrees bij terugkeer immers niet met de gevraagde gegevens aangevuld. Hierdoor heeft eiser het voor de staatssecretaris onmogelijk gemaakt om te beoordelen of er bijzondere feiten en omstandigheden zijn in de zin van het arrest Bahaddar. De staatssecretaris heeft in dit verband gewezen op een uitspraak van de Afdeling van 17 juni 2020.¹⁹

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen is voor het antwoord op de vraag of zich Bahaddar-omstandigheden voordoen, een zelfstandige beoordeling van de bestuursrechter nodig op basis van wat in de gehele procedure naar voren is gekomen. De beoordeling beperkt zich dus niet tot de situatie zoals die zich voordeed ten tijde van het besluit. Door te stellen dat eiser in de bestuurlijke fase niet volledig is geweest, heeft de staatssecretaris dat niet onderkend. Juist omdat met het inroepen van het Bahaddar-arrest beoogd wordt een schending van artikel 3 van het EVRM te voorkomen kan de beoordeling of die situatie speelt niet op deze wijze worden beperkt. De staatssecretaris had zich dus niet tot het standpunt, onder 9.3, mogen beperken.

De door de staatssecretaris ingeroepen uitspraak van 17 juni 2020 betreft verder geen vergelijkbare situatie. In die zaak was de vreemdeling onvolledig geweest in zijn verklaringen over zijn asielmotieven, waardoor het de staatssecretaris onmogelijk was gemaakt om te beoordelen of er bijzondere feiten en omstandigheden waren in de zin van het arrest Bahaddar. Die onvolledigheid had de vreemdeling in beroep niet weggenomen. Eiser is daarentegen in de bestuurlijke fase niet tegengeworpen dat hij onvolledig is geweest in zijn verklaringen, maar in het overleggen van een vertaling van een stuk. Die onvolledigheid heeft eiser in beroep weggenomen. Hierdoor was het voor de staatssecretaris, anders dan in de zaak die ten grondslag lag aan de uitspraak van 17 juni 2020, niet onmogelijk te beoordelen of er bijzondere feiten en omstandigheden zijn in de zin van het arrest Bahaddar.

De rechtbank stelt vast dat de staatssecretaris geen nader onderzoek heeft verricht naar (de authenticiteit of de inhoud van) het door eiser overgelegde document. Ook heeft de staatssecretaris eiser niet (alsnog) onderworpen aan een asielgehoor. Hoewel voor het antwoord op de vraag of zich Bahaddar-omstandigheden voordoen, een zelfstandige beoordeling van de bestuursrechter nodig is, kan de rechtbank zonder dit onderzoek van de staatssecretaris niet op deugdelijke wijze beoordelen of sprake is van bedoelde bijzondere feiten of omstandigheden. Het ligt dus op de weg van de staatssecretaris om dat te beoordelen. De rechtbank merkt hierbij op dat de staatssecretaris, als beslissingsautoriteit, om de in het arrest Addis, ECLI:EU:C:2020:579, genoemde redenen, beter in staat is dat onderzoek te verrichten. Deze beroepsgrond slaagt dus ook.

Conclusie en gevolgen

De overwegingen hiervoor onder 7 tot en met 9.6 leiden tot de conclusie dat het beroep om drie redenen gegrond is. De rechtbank zal het bestreden besluit vernietigen wegens strijd met artikel 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht. De rechtbank ziet geen mogelijkheden om het geschil finaal te beslechten. Daarom dient de staatssecretaris een nieuw besluit te nemen.

Inhoudsopgave

4. 27-05-2024, Rb Utrecht, NL23.18988, Syrië, beroep gegrond [terugkeer vanuit Libanon; reëel risico op ernstige schade]

Reden signalering: De staatssecretaris heeft onvoldoende gemotiveerd waarom er voor eiseres een uitzondering geldt op het algemene uitgangspunt dat Syriërs bij terugkeer naar Syrië een reëel risico op ernstige schade lopen. De motivering die daarvoor in het bestreden besluit is gegeven, namelijk dat eiseres tweemaal is uitgereisd naar Libanon en weer is teruggekeerd naar Syrië, vindt de rechtbank hiervoor onvoldoende. Bovendien heeft de staatssecretaris onvoldoende gemotiveerd waarom het kortstondige verblijf van eiseres in Libanon, waarna zij beide keren op dezelfde dag is teruggekeerd, als uitreis en terugkeer in de hiervoor bedoelde zin wordt aangemerkt. De staatssecretaris heeft onvoldoende gemotiveerd waarom uit die feiten en omstandigheden volgt dat eiseres op dit moment bij of na terugkeer naar Syrië geen reëel risico (meer) loopt op ernstige schade.

Daarbij heeft de staatssecretaris miskend dat eiseres vanuit een ander land dan Libanon zal terugkeren.

Het asielrelaas van eiseres bevat volgens de staatssecretaris de volgende relevante elementen:

1. Identiteit, nationaliteit en herkomst;
2. Incident met leidinggevende die lid is van Ba'ath-partij.

De staatssecretaris heeft zich op het standpunt gesteld dat beide elementen geloofwaardig zijn, maar niet leiden tot verlening van de gevraagde vergunning omdat deze niet zijn te herleiden tot één van de gronden in het Vluchtelingenverdrag. De vrees voor de leidinggevende is gebaseerd op vermoedens en eiseres heeft geen problemen ondervonden van de zijde van de autoriteiten of hun aanhangers. Ook is niet aannemelijk gemaakt dat eiseres in de negatieve aandacht van de autoriteiten staat omdat zij in 2021 nog in staat is gesteld om te gaan stemmen.

De staatssecretaris heeft voorts geconcludeerd dat eiseres niet heeft te vrezen voor ernstige schade; zij is na verblijf in het buitenland weer teruggekeerd naar Syrië, en zij is er niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat zij persoonlijk heeft te vrezen voor vervolging of ernstige schade. De staatssecretaris concludeert daarom dat de asielaanvraag moet worden afgewezen als ongegrond.

Eiseres heeft in beroep aangevoerd dat zij gedurende een periode van twee jaar medische/verpleegkundige hulp heeft verleend via de Rode Halve Maan. Uit de EUAA Country Guidance blijkt dat medische hulpverleners worden beschouwd als vermeende opposanten van de Syrische overheid en daardoor in het algemeen een risico lopen op mensenrechtenschendingen.

De rechtbank stelt vast dat eiseres dit eerst in beroep heeft aangevoerd. In het nader gehoor heeft zij verklaard dat zij dit werk is gaan doen na haar afstuderen in 2018 en hiermee is gestopt omdat zij lichamelijk niet sterk genoeg was om door te gaan met dit werk. Gesteld noch gebleken is dat eiseres problemen heeft ondervonden als gevolg van haar werkzaamheden voor de Rode Halve Maan. Niet ten onrechte heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij persoonlijk om die reden in de negatieve belangstelling van de autoriteiten is komen te staan. Deze beroepsgrond slaagt niet.

Eiseres heeft voorts aangevoerd dat de staatssecretaris onvoldoende is ingegaan op het risico dat zij loopt indien de autoriteiten er wél achter komen dat zij niet heeft gestemd in 2021, terwijl dit voor een volledige en zorgvuldige belangenafweging en risicoanalyse wel meegewogen zou moeten worden, zeker gezien de aanmerkelijke kans op volledige screening bij terugkeer.

De rechtbank is van oordeel dat gesteld noch gebleken is dat eiseres sindsdien vanwege het niet stemmen in 2021 problemen van de zijde van de Syrische autoriteiten heeft ondervonden. Zij is in 2022 tweemaal legaal uitgereisd. Niet ten onrechte heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt waarom zij thans bij een terugkeer naar Syrië hiervan hinder zou kunnen ondervinden. Eiseres heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat zij als niet-stemmer is geregistreerd en naar aanleiding daarvan heeft te vrezen voor detentie bij terugkeer naar Syrië. Deze beroepsgrond slaagt niet.

Eiseres heeft nog aangevoerd dat de staatssecretaris over de kritiek die zij jegens haar leidinggevende heeft geuit onvoldoende heeft gemotiveerd dat de gegronde vrees niet bestaat. De staatssecretaris haalt aan dat er in de periode na het dreigement niets is gebeurd waardoor er geen gegronde vrees is. Maar eiseres heeft slechts enkele weken na het dreigement Syrië verlaten, waardoor de termijn te kort is geweest om ervan uit te gaan dat er op het dreigement geen actie zou (kunnen) volgen.

De rechtbank stelt vast dat uit de verklaring van eiseres volgt dat zij na de gestelde bedreigingen door haar leidinggevende geen problemen van die zijde heeft ondervonden. In de omstandigheid dat er geen verdere actie van de leidinggevende van eiseres of van de zijde van de Ba'ath-partij heeft kunnen volgen vanwege het spoedige vertrek van eiseres uit Syrië, heeft de staatssecretaris geen aanleiding hoeven zien om te concluderen dat bij eiseres wel sprake is van gegronde vrees. Dit nog afgezien van de vraag of de gestelde vrees kan worden herleid tot één van de gronden van het Vluchtelingenverdrag of een risico als bedoeld in artikel 3 EVRM zou kunnen opleveren. Deze beroepsgrond slaagt niet.

Eiseres heeft in beroep voorts aangevoerd dat haar ten onrechte wordt tegengeworpen dat zij na een verblijf in Libanon naar Syrië is teruggekeerd, waaruit de staatssecretaris concludeert dat zij kennelijk niet heeft te vrezen voor ernstige schade. Het betreft slechts twee keer een verblijf van één dag; éénmaal voor het doen van een examen en éénmaal voor het ophalen van haar diploma. In paragraaf C7/33.4.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) staat het volgende ten aanzien van Syrische vreemdelingen die vanuit het buitenland terugkeren: *“De IND neemt aan dat een vreemdeling uit Syrië bij of na terugkeer vanuit het buitenland in beginsel een reëel risico loopt op ernstige schade. Op grond hiervan komt een vreemdeling uit Syrië in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw. Dit algemene uitgangspunt geldt niet in de volgende gevallen: – De vreemdeling is een actieve aanhanger van het regime; of – Uit de individuele feiten en omstandigheden is gebleken dat de vreemdeling bij of na terugkeer naar Syrië geen risico (meer) loopt op ernstige schade. Hiervan is in het bijzonder sprake indien betrokkene na een eerder vertrek uit Syrië is teruggeëisd naar Syrië.”*

In het Informatiebericht 2023/19 Syrië, handvatten beoordeling artikel 3 risico bij of na terugkeer (IB 2023/19), staat het volgende: *“Vanwege enerzijds de algemene veiligheidssituatie en anderzijds het risico dat contact met de autoriteiten bij of na terugkeer met zich meebrengt wordt aan Syrische asielzoekers, voor zover zij geen vluchteling zijn, in ieder geval subsidiaire bescherming verleend op grond van het risico op ernstige schade. Redengevend voor deze beleidsbepaling is dat het beeld van en de informatie over het risico dat een Syriër bij terugkeer loopt niet eenduidig is. De vreemdeling krijgt daarom in beginsel op grond van het landgebonden asielbeleid inzake Syrië het voordeel van de twijfel, nu de risico's bij terugkeer niet volledig zijn in te schatten door de IND. Zoals in de brief aan de Kamer van 3 oktober 2022 en het daarop gebaseerde landenbeleid is vastgelegd, bestaan hierop echter uitzonderingen, namelijk indien betrokkene actief aanhanger is van het regime of indien gebleken is van een veilige terugkeer in het verleden. Wanneer een van deze uitzonderingen van toepassing is, is het aan de vreemdeling om aannemelijk te maken dat hij alsnog een risico op ernstige schade te vrezen heeft, in plaats van aan de IND om aan te tonen dat dit niet het geval zou zijn in dat individuele geval.”* *“Indien betrokkene na een verblijf in een buurland, de regio, Europa of elders tijdelijk is teruggekeerd naar Syrië en daarbij geen substantiële relevante problemen heeft ondervonden, dan geldt het uitgangspunt dat sprake is van een risico op ernstige schade bij of na terugkeer niet. Betrokkene heeft immers zelf voorafgaand aan zijn terugkeer ingeschat wat de risico's daarvan voor hem/haar zijn, gelet op zijn/haar persoonlijke situatie. Uit het feit dat hij/zij zelf de afweging heeft gemaakt om terug te keren kan in het algemeen dan ook worden geconcludeerd dat terugkeer in zijn/haar geval verantwoord was. Hij/zij zal daarom zelf – volgens het algemene beoordelingskader – aannemelijk moeten maken waarom dat op dit moment anders is.”*

Bij de beoordeling van een asielaanvraag van een vreemdeling uit Syrië geldt voor de staatssecretaris het uitgangspunt dat de algemene situatie in Syrië zodanig is, dat er geen terugzending van vreemdelingen naar Syrië plaatsvindt. Alleen al het zijn van Syriër is voldoende om in het bezit te worden gesteld van een asielvergunning. Maar als een vreemdeling uit Syrië vanuit het buitenland, uit een situatie van relatieve veiligheid, vrijwillig terugkeert naar een (relatief) onveilige situatie in Syrië, gaat de staatssecretaris er van uit dat op grond van een eigen inschatting de algemene situatie in Syrië niet zodanig is dat op grond daarvan een verzoek om internationale bescherming zou moeten worden ingewilligd. De staatssecretaris ziet hierin aanleiding om verzoeken om internationale bescherming van deze categorie Syriërs niet zonder meer in te willigen, maar slechts wanneer de betrokken vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat deze gegronde vrees voor vervolging heeft of heeft te vrezen voor een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM.

De rechtbank is van oordeel dat de staatssecretaris onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de uitzondering op het uitgangspunt voor vreemdelingen uit Syrië op eiseres van toepassing is. Het is in de eerste plaats aan de staatssecretaris om deugdelijk te motiveren dat eiseres onder de uitzonderingscategorie valt en dat zij om die reden en tegen de achtergrond van de algemene veiligheidssituatie in Syrië geen reëel risico op ernstige schade loopt. De motivering die daarvoor in het bestreden besluit is gegeven, namelijk dat eiseres tweemaal is uitgereisd naar Libanon en weer is teruggekeerd naar Syrië, vindt de rechtbank hiervoor onvoldoende. Bovendien heeft de staatssecretaris onvoldoende gemotiveerd waarom het kortstondige verblijf van eiseres in Libanon, waarna zij beide keren op dezelfde dag is teruggekeerd, als uitreis en terugkeer in de hiervoor bedoelde zin wordt aangemerkt. De staatssecretaris heeft onvoldoende gemotiveerd waarom uit die feiten en omstandigheden volgt dat eiseres op dit moment bij of na terugkeer naar Syrië geen reëel

risico (meer) loopt op ernstige schade. Daarbij heeft de staatssecretaris miskend dat eiseres vanuit een ander land dan Libanon zal terugkeren. Uit het meest recente ambtsbericht over Syrië van augustus 2023 volgt namelijk dat iemand die terugkeert naar Syrië vanuit een land dat door de Syrische autoriteiten als 'vijandig' wordt gezien een groter risico loopt. Uit dit ambtsbericht volgt geen eenduidig beeld van de behandeling van Syrische vreemdelingen die naar Syrië terugkeren vanuit een land dat als 'vijandig' wordt gezien. Uit de stukken en het verhandelde op de zitting concludeert de rechtbank dat niet kan worden uitgesloten dat Nederland door de Syrische autoriteiten als vijandig land wordt beschouwd. De staatssecretaris is niet inhoudelijk ingegaan op deze onderbouwde stelling van eiseres en hij heeft onvoldoende gemotiveerd waarom een terugkeer vanuit Nederland vergelijkbaar is met een terugkeer vanuit Libanon.

De staatssecretaris heeft bovendien, naast de hiervoor genoemde omstandigheden, onvoldoende rekening gehouden met het gegeven dat eiseres inmiddels twee jaar in Nederland verblijft. Uit het meest recente ambtsbericht over Syrië van augustus 2023 volgt dat de behandeling ten aanzien van terugkeerders willekeurig en onvoorspelbaar is. Er geldt een verhoogd veiligheidsrisico bij terugkeer voor Syriërs die hebben verbleven in een westers land. Eiseres zal bij terugkeer naar Syrië, nu zij twee jaar in Nederland heeft verbleven, (mogelijk) aan een screening worden onderworpen. Ook dit aspect heeft de staatssecretaris niet in de beoordeling meegenomen.

De conclusie is dat de staatssecretaris onvoldoende heeft gemotiveerd waarom er voor eiseres een uitzondering geldt op het algemene uitgangspunt dat Syriërs bij terugkeer naar Syrië een reëel risico op ernstige schade lopen. Deze beroepsgrond slaagt.

Conclusie en gevolgen

De staatssecretaris heeft de aanvraag ten onrechte afgewezen als ongegrond. Het beroep is gegrond omdat het bestreden besluit in strijd is met het motiveringsbeginsel. Dit betekent dat het besluit niet in stand kan blijven. De rechtbank vernietigt daarom het bestreden besluit.

Inhoudsopgave

5. 12-06-2024, ABRvS, 202304791 /1/V2, Pakistan, hoger beroep staat gegrond [Ahmadi; Dublin Oostenrijk; beschermingsbeleid; HvJEU]

Reden signalering: De Afdeling houdt op grond van het arrest van het Hof van 30 november 2023 niet langer vast aan haar uitspraak van 6 juli 2022. Een vreemdeling zal dus niet langer succesvol beroep kunnen instellen tegen een overdrachtsbesluit omdat er sprake is van een evident en fundamenteel verschil in beschermingsbeleid in de lidstaat waarnaar hij wordt overgedragen, op grond waarvan hij vreest voor indirect refoulement. Een vreemdeling die voor refoulement vreest door een risico op uitzetting door de aangezochte lidstaat, dient deze vrees ofwel in die lidstaat aan te kaarten, ofwel dient aannemelijk te maken dat dit niet mogelijk is, omdat er in die lidstaat sprake is van systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen, in de zin van het arrest Jawo.

De vreemdeling is een Pakistaanse man en behoort tot de ahmadi's. Aanhangers van deze religieuze stroming vormen een minderheid in Pakistan en kunnen daar worden blootgesteld aan discriminatie en vervolging. De staatssecretaris heeft de asielaanvraag van de vreemdeling niet in behandeling genomen, omdat hij eerder in Oostenrijk een asielaanvraag heeft ingediend en dat land .op grond van de Dublinverordening verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag. De vreemdeling vreest bij overdracht aan Oostenrijk echter voor indirect refoulement. Hij stelt dat de Oostenrijkse autoriteiten geen effectieve bescherming tegen vervolging bieden aan ahmadi's en hem gedwongen zullen uitzetten naar Pakistan. Daarom vindt hij dat Nederland zijn asielaanvraag moet beoordelen. In hoger beroep is in geschil of er voor Pakistaanse ahmadi's tussen Nederland en Oostenrijk sprake is van een evident en fundamenteel verschil in beschermingsbeleid, in de zin van de uitspraak van de Afdeling van 6 juli 2022, ECLI:NL:RVS:2022:1864.

Op 30 november 2023 heeft het Hof van Justitie een arrest gewezen in de gevoegde zaken Ministero dell'Interno e.a., ECLI:EU:C:2023:934. In deze uitspraak zet de Afdeling eerst het kader van de uitspraak van 6 juli 2022 uiteen en bespreekt vervolgens de grieven gericht tegen de uitspraak van de

rechtbank. Hierna bespreekt de Afdeling het arrest van het Hof, en welke gevolgen dit heeft voor haar uitspraak van 6 juli 2022, en voor de zaak van de vreemdeling.

Procesbelang

De Afdeling moet eerst vaststellen of de staatssecretaris nog belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van het door hem ingestelde hoger beroep. Uit het dossier blijkt namelijk dat de verantwoordelijkheid van Oostenrijk voor de asielaanvraag sinds 24 maart 2023 vaststaat. Op grond van artikel 29, eerste en tweede lid, van de Dublinverordening gaat de verantwoordelijkheid voor de asielaanvraag echter over naar de lidstaat 'die het verzoek om overname of terugname heeft ingediend, indien de overdracht niet binnen een termijn van zes maanden 'plaatsvindt vanaf de aanvaarding van het verzoek. Omdat de staatssecretaris de vreemdeling niet vóór 24 september 2023 heeft overgedragen, betekent dit dat alleen al hierom niet Oostenrijk, maar Nederland verantwoordelijk is geworden voor de asielaanvraag van de vreemdeling. Dit betekent dus dat zelfs als het hoger beroep van de staatssecretaris gegrond is, hij de asielaanvraag van de vreemdeling in behandeling moet nemen. De Afdeling stelt niettemin vast dat de staatssecretaris procesbelang heeft, omdat de rechtbank het besluit van 1 juni 2023 heeft vernietigd, en de staatssecretaris in verband met . toekomstig te nemen besluiten wil vernemen of aan dit vernietigde besluit gebreken kleven.

Grievens

De staatssecretaris klaagt in zijn grieven dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de vreemdeling heeft voldaan aan de bewijslast om concrete aanknopingspunten aan te leveren voor de conclusie dat het Oostenrijkse beschermingsbeleid evident en fundamenteel verschilt van het Nederlandse. In de eerste plaats wijst hij erop dat de rechtbank niet heeft onderkend dat in Nederland asielaanvragen van Pakistaanse ahmadi's alleen worden ingewilligd na een inhoudelijke beoordeling, terwijl het kader van de uitspraak van 6 juli 2022 voorschrijft. dat zonder een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag duidelijk moet zijn dat de vreemdeling in beginsel recht op internationale bescherming heeft in Nederland. De rechtbank heeft volgens de staatssecretaris in dat verband ten onrechte van belang geacht dat ahmadi's zijn opgenomen als een risicogroep in het landenbeleid ten aanzien van Pakistan (paragraaf C7127.3.2 van de Vc 2000). Dit doet er namelijk niet aan af dat de asielaanvragen van ahmadi's op individuele merites worden beoordeeld. Dit geldt evenzeer voor ahmadi's die stellen dat het voor hen van bijzonder belang is om hun geloof te belijden op één manier die hen zou blootstellen aan vervolging. 'De vreemdeling heeft daarom niet aannemelijk gemaakt dat op voorhand duidelijk is dat , hij in Nederland in beginsel recht op internationale bescherming heeft.

De staatssecretaris voert verder aan dat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, de vreemdeling evenmin heeft voldaan aan zijn bewijslast dat hij op grond van het algemene beschermingsbeleid van Oostenrijk geen. recht op internationale bescherming heeft, en dat de Oostenrijkse rechter ,hem niet zal beschermen tegen refoulement. De staatssecretaris wijst erop dat de uitspraken van Oostenrijkse bestuursrechters die de vreemdeling heeft overgelegd om het Oostenrijkse beschermingsbeleid voor ahmadi's inzichtelijk te maken, er blijk van geven dat ook de autoriteiten in Oostenrijk asielaanvragen van ahmadi's op individuele merites beoordelen. Dat dit beschermingsbeleid daadwerkelijk een schending van het verbod op refoulement zou opleveren, en dat de Oostenrijkse bestuursrechter dit zou goedkeuren, blijkt hier geenszins uit, aldus de staatssecretaris. Hij stelt verder dat de vreemdeling evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat de rechterlijke procedure in Oostenrijk niet effectief zou zijn.

De staatssecretaris heeft verder in zijn hoger beroepschrift verwezen naar de conclusie van advocaat-generaal Kokott van 20 april 2023 in de hierboven genoemde gevoegde zaken Ministero dell'Interno e.a., ECLI:EU:C:2023:316. Volgens de staatssecretaris wijst die conclusie erop dat de uitspraak van de Afdeling van 6 juli 2022 principieel onjuist is, omdat de Afdeling in die uitspraak verkeerd uitlegt wanneer er sprake is van systeemfouten in de zin van het arrest Jawo.

Hangende het hoger beroep heeft het Hof het arrest van 30 november 2023 gewezen in de gevoegde zaken Ministero dell'Interno e.a. De staatssecretaris en de vreemdeling hebben desgevraagd een nader standpunt ingenomen over de gevolgen van dit arrest voor de uitspraak van 6 juli 2022 in het algemeen, en voor de huidige zaak, in het bijzonder.

Gelet op dit oordeel van het Hof komt de Afdeling, in aansluiting op de reactie van de staatssecretaris op dit arrest, tot de conclusie dat zij moet terugkomen van haar uitspraak van 6 juli 2022. Die uitspraak verplicht de bestuursrechter namelijk, indien de beroepsgronden van een vreemdeling hier aanleiding toe geven, om te onderzoeken of die vreemdeling een risico loopt op indirect refoulement als gevolg van het beschermingsbeleid dat geldt in de lidstaat waarnaar de vreemdeling wordt

overgedragen. Het Hof heeft uitdrukkelijk overwogen dat voor een dergelijke toets binnen de Dublinprocedure geen ruimte is, en ook dat materiële meningsverschillen tussen lidstaten over de vraag wanneer een vreemdeling in aanmerking komt voor internationale bescherming niet relevant zijn bij de toetsing van een overdrachtsbesluit.

De uitspraak van 6 juli 2022 steunt ook op het uitgangspunt dat evidente en fundamentele verschillen in beschermingsbeleid een systeemfout kunnen opleveren in de zin van het arrest Jawo. Het Hof heeft uitdrukkelijk overwogen dat dit niet het geval is. Anders dan de vreemdeling betoogt in zijn reactie op het arrest, kan de premisse dat lidstaten onderling gedeelde waarden hebben en gehouden zijn het beginsel van non-refoulement en de bepalingen uit de Kwalificatie- en Procedurerichtlijn na te leven, niet tot de conclusie leiden dat er daarom tussen lidstaten geen verschillen zouden kunnen bestaan in de wijze waarop asielaanvragen worden beoordeeld van asielzoekers die tot een bepaalde groep behoren, zoals in dit geval Pakistaanse ahmadi's. Het arrest van het Hof biedt daarmee geen ruimte om te toetsen of het beschermingsbeleid van een aangezochte lidstaat ten aanzien van bepaalde groepen of landen van herkomst in algemene zin een refoulementsrisico oplevert, afgemeten naar het beschermingsbeleid dat in Nederland geldt. Anders dan de vreemdeling stelt, is er dan ook geen ruimte om vast te houden aan de uitspraak van 6 juli 2022.

Hierbij moet echter benadrukt worden dat dit niet betekent dat een beroep op artikel 4 van het EU Handvest en artikel 3 EVRM geen betekenis toekomt binnen een Dublinprocedure. Het uit die bepalingen voortvloeiende verbod dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen is immers absoluut. Dat betekent dat ook een lidstaat die op grond van de Dublinverordening een vreemdeling overdraagt aan een andere lidstaat, onverkort de verantwoordelijkheid behoudt om te voorkomen dat die vreemdeling als uiteindelijk gevolg van die overdracht gedwongen moet terugkeren naar een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM. Zie naar analogie de beslissing van 7 maart 2000 van het EHRM, T.I. tegen Verenigd Koninkrijk, ECLI:CE:ECHR:2000:0307DEC004384498.

Het gevolg van het arrest van het Hof is echter dat de beoordeling van een dergelijk gesteld risico op indirect refoulement niet plaats kan vinden binnen de kaders van een Dublinprocedure. Op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel is het uitgangspunt immers dat de aangezochte lidstaat in de eerste plaats het verbod op refoulement naleeft, en in de tweede plaats dat een vreemdeling in die lidstaat ook toegang heeft tot effectieve rechtsmiddelen om een negatieve beschikking op een' asielbesluit alsmede het daaraan verbonden terugkeerbesluit aan te vechten, en zo een eventueel risico op refoulement dus aan rechterlijke toetsing te onderwerpen. Alleen als een vreemdeling aannemelijk maakt dat er bij de aangezochte lidstaat niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag worden uitgegaan, kan van deze uitgangspunten worden afgeweken. Daartoe moet een vreemdeling aannemelijk' maken dat er in de betreffende lidstaat sprake is van systeemfouten in de zin van het arrest Jawo, die dus niet zien op de manier waarop die lidstaat invulling geeft aan de materiële voorwaarden om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, maar betrekking hebben op de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in die lidstaat. Als een vreemdeling hierin slaagt, heeft dit in beginsel ook het gevolg dat de verzoekende lidstaat verantwoordelijk wordt voor de asielaanvraag, op grond van artikel 3, tweede lid, van de Dublinverordening.

Verder merkt de Afdeling op dat, hoewel het Hof heeft verduidelijkt dat een nationale rechter geen bevoegdheid heeft om een lidstaat te dwingen gebruik te maken van zijn discretionaire bevoegdheid om de asielaanvraag onverplicht in behandeling te nemen, dit onverlet laat dat een besluit om de vreemdeling in het kader van de Dublinprocedure over te dragen aan een andere lidstaat op grond van het nationale bestuursrecht deugdelijk gemotiveerd en zorgvuldig voorbereid dient te zijn. Als een vreemdeling dus concrete en individuele omstandigheden aanvoert die erop wijzen dat de overdracht naar een lidstaat van onevenredige hardheid getuigt, of die anderszins aanleiding zouden geven om de verantwoordelijkheid voor de asielaanvraag onverplicht over te nemen, dient de staatssecretaris daar in zijn besluit op een inzichtelijke en voor de bestuursrechter toetsbare wijze op in te gaan.

Uitkomst voor de huidige zaak

Omdat het eerder in de uitspraak van 6 juli 2022 uiteengezette kader gelet op het voorgaande niet rechtens juist is, betoogt de staatssecretaris alleen al daarom terecht dat de rechtbank ten onrechte het beroep van de vreemdeling gegrond heeft verklaard. De Afdeling merkt op dat de vreemdeling, buiten de materiële verschillen met het Nederlandse asielbeleid voor ahmadi's, geen gronden heeft aangevoerd die erop wijzen dat de asielprocedure dan wel de opvangvoorzieningen in Oostenrijk

stelsysteemfouten bevatten in de zin van het arrest Jawo. Gelet op wat hiervoor is overwogen, kon de rechtbank daarom in wat de vreemdeling aanvoerde geen grond zien om te concluderen dat de staatssecretaris zijn besluit om de asielaanvraag niet in behandeling te nemen ondeugdelijk heeft gemotiveerd.

De Afdeling merkt evenwel op dat, op het moment dat de vreemdeling zijn asielaanvraag indiende, hij een ruimere bescherming genoot uit hoofde van de uitspraak van 6 juli 2022, waarvan de Afdeling nu terugkomt als gevolg van het feit dat hangende het hoger beroep in deze procedure het Hof zijn arrest van 30 november 2023 heeft gewezen. Gelet op deze uitzonderlijke omstandigheid ziet de Afdeling in de nu voorliggende zaak gelegenheid om geheel ten overvloede nog in te gaan op wat de staatssecretaris heeft aangevoerd met betrekking tot wat de rechtbank heeft overwogen in het kader van de uitspraak van 6 juli 2022. Daarbij overweegt de Afdeling dat, ook indien zij niet was teruggekomen van haar uitspraak van 6 juli 2022, het hoger beroep van de staatssecretaris evengoed zou slagen.

De staatssecretaris voert namelijk terecht aan dat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, wat de vreemdeling heeft aangevoerd onvoldoende is om aan te tonen dat hij op grond van het Nederlandse beschermingsbeleid in beginsel recht op internationale bescherming heeft, en in Oostenrijk niet. De rechtbank heeft in dit verband ten onrechte van belang geacht dat uit de uitspraak van de Afdeling van 10 augustus 2015, ECLI:NL:RVS:2015:2667, waarin de situatie voor ahmadi's in Pakistan is beoordeeld, volgt dat ahmadi's voor wie het van bijzonder belang is om hun geloof te belijden op een manier die hen zou blootstellen aan vervolging, in aanmerking komen voor internationale bescherming. Uit die uitspraak volgt niet dat ahmadi's als groep worden vervolgd. De staatssecretaris moet daarom dus een individuele beoordeling maken van de manier waarop een ahmadi zijn geloof wenst te belijden en of dat een vervolgingsrisico oplevert.

Daarmee kan dus niet op voorhand, zonder inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag, worden vastgesteld dat een Pakistaanse ahmadi volgens het Nederlandse beschermingsbeleid in beginsel recht op internationale bescherming heeft. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat ahmadi's in Nederland zijn aangemerkt als een risicogroep. Daarmee geldt weliswaar voor ahmadi's een lagere drempel bij de beoordeling of hun asielrelaas voldoende zwaarwegend is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, maar dit neemt niet weg dat deze beoordeling nog steeds op individuele basis plaatsvindt.

Voor zover het Oostenrijkse beschermingsbeleid voor ahmadi's kan worden afgeleid uit de door de vreemdeling in beroep overgelegde uitspraak van het Oostenrijkse Bundesverwaltungsgericht van 2 februari 2023, die de rechtbank bij haar oordeel heeft betrokken, overweegt de Afdeling het volgende. De rechtbank heeft geconcludeerd dat uit deze uitspraak concrete aanknopingspunten volgen voor het oordeel dat het Oostenrijkse beschermingsbeleid evident en fundamenteel verschilt van het Nederlandse. De staatssecretaris betoogt echter terecht dat uit die uitspraak volgt dat de Oostenrijkse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokken vreemdeling hebben beoordeeld aan de hand van zijn individuele verklaringen. Dat in die individuele zaak de asielaanvraag door de Oostenrijkse autoriteiten is afgewezen, onder andere omdat de gestelde vervolgingshandelingen waaraan de betrokken vreemdeling stelt te zijn onderworpen niet geloofwaardig zijn geacht, wijst er niet op dat op grond van het algemene beschermingsbeleid op voorhand duidelijk is dat ahmadi's in Oostenrijk geen recht hebben op internationale bescherming. Dezelfde conclusie geldt voor de andere door de vreemdeling in beroep overgelegde uitspraak van het Oostenrijkse Verwaltungsgerichtshof van 23 februari 2023, en voor de in hoger beroep overgelegde uitspraak van het Verwaltungsgerichtshof van 24 april 2023.

Conclusie

Het hoger beroep is gegrond. De uitspraak van de rechtbank wordt vernietigd. Omdat er geen beroepsgronden zijn die de rechtbank niet heeft besproken, is het beroep alsnog ongegrond. Omdat de staatssecretaris de vreemdeling niet heeft overgedragen binnen de termijnen die de Dublinverordening daarvoor stelt, moet hij alsnog de asielaanvraag van de vreemdeling inhoudelijk in behandeling nemen.

6. 22-05-2024, Rb Roermond, NL24.4886, beroep gegrond [Dublin-Frankrijk; visum; artikel 17 Dublinverordening]

Reden signalering: De staatssecretaris is niet, althans onvoldoende. ingegaan op de verklaring van eiseres dat zij jarenlang als huisslaaf heeft moeten werken, daardoor gedwongen gescheiden is geweest van haar zoon en geen contact met hem kon en mocht hebben in die periode. Dat maakt het volgens eiseres nog schrijnender wanneer zij opnieuw van hem gescheiden wordt. Deze omstandigheid en ook de omstandigheid dat eiseres - anders dan ten tijde van de aanvraag om een machtiging voorlopig verblijf - nu wel in Nederland verblijft omdat zij een zelfstandige asielaanvraag heeft ingediend heeft de staatssecretaris niet kenbaar betrokken in zijn besluitvorming bij de toets aan artikel 17 van de Dublinverordening.

De staatssecretaris heeft de aanvraag met het bestreden besluit van 9 februari 2024 niet in behandeling genomen omdat Frankrijk verantwoordelijk is voor de aanvraag. Uit het EU-VIS resultaat is gebleken dat Frankrijk aan eiseres, van gesteld Eritrese nationaliteit, een visum heeft verleend met een geldigheidsduur van 22 januari 2023 tot 21 juli 2023. Op het moment van de asielaanvraag van eiseres op 20 juli 2023 was dit visum nog geldig. De staatssecretaris heeft naar aanleiding hiervan de autoriteiten van Frankrijk op 6 september 2023 verzocht om eiseres over te nemen op grond van artikel 12 van de Dublinverordening. Op 6 november 2023 hebben de autoriteiten van Frankrijk dit verzoek afgewezen. De staatssecretaris heeft vervolgens op 23 november 2023 middels een second opinion Frankrijk opnieuw verzocht om eiseres over te nemen. Op 6 december 2023 zijn de autoriteiten van Frankrijk hiermee akkoord gegaan.

Eiseres stelt dat de staatssecretaris onvoldoende heeft gemotiveerd waarom ten aanzien van Frankrijk nog steeds kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Eiseres heeft als huisslaaf voor een Saoedi-Arabisch gezin gewerkt. Zij hebben haar meegenomen naar Frankrijk en voor haar het visum aangevraagd. De gevolgen van het aanvragen van een visum dienen dan ook niet voor haar rekening te komen. In ieder geval heeft zij er geen vertrouwen in dat de Franse autoriteiten haar aanvraag op juiste wijze zullen behandelen en haar zullen beschermen omdat het Saoedi-Arabisch gezin waar ze gedwongen voor werkte haar kennelijk zonder problemen Frankrijk heeft laten inreizen. Verder had de staatssecretaris eiseres moeten aanmerken als bijzonder kwetsbaar omdat zij naast slachtoffer van mensenhandel, een alleenstaande vrouw is en geen netwerk heeft in Frankrijk.

De rechtbank overweegt als volgt. Eiseres betwist niet dat de Franse autoriteiten een visum hebben afgegeven en dat dit visum ten tijde van de asielaanvraag nog geldig was. Gelet hierop is Frankrijk in beginsel de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van eiseres. De staatssecretaris mag in beginsel ten aanzien van Frankrijk uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Dat is het vermoeden dat de behandeling van een vreemdeling in de aangezochte lidstaat in overeenstemming is met de bepalingen van het EVRM en het Handvest van de Europese Unie. Dit vermoeden is weerlegbaar. Eiseres moet zelf aannemelijk maken dat in haar geval niet van dit vermoeden kan worden uitgegaan. Daarvan is pas sprake als die tekortkomingen structureel zijn en een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken in de zin van het arrest Jawo.

De rechtbank is van oordeel dat de staatssecretaris, gelet op rechtspraak van de Afdeling ten aanzien van Frankrijk heeft mogen uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De Franse autoriteiten hebben met het claimakkoord gegarandeerd het verzoek om internationale bescherming van eiseres in behandeling te nemen. Daarmee garanderen de Franse autoriteiten ook dat zij zich zullen houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit de verdragen en Europese richtlijnen die horen bij het behandelen van een asielaanvraag. In wat eiseres aanvoert, ziet de rechtbank geen aanleiding om hier anders over te oordelen. Het betoog van eiseres dat is gebleken dat zij als slachtoffer van mensenhandel onvoldoende wordt beschermd omdat het Saoedi-Arabisch gezin waar ze gedwongen voor werkte haar kennelijk zonder problemen Frankrijk heeft laten inreizen volgt de rechtbank niet.

Vaststaat dat eiseres geen aangifte heeft gedaan van mensenhandel. Eiseres heeft niet gesteld of onderbouwd en dat is de rechtbank ook niet gebleken dat dit voor haar niet mogelijk is in Frankrijk of dat Frankrijk die aangifte niet in behandeling zal nemen. Daarbij is van belang dat indien eiseres meent dat Frankrijk zich niet houdt aan de verdragsverplichtingen, het aan haar is om hierover te klagen bij de (hogere) Franse autoriteiten. Niet is gebleken dat die mogelijkheid voor eiseres niet bestaat of dat de Franse autoriteiten haar niet zouden kunnen of willen helpen. Met betrekking tot de stelling dat eiseres bijzonder kwetsbaar is, heeft de staatssecretaris terecht geoordeeld dat geen sprake is van een situatie die vergelijkbaar is met het arrest Tarakhel. Volgens de uitspraak van de Afdeling van 3 december 2015, ECLI:NL:RVS:2015:3806, kan het Tarakhel-arrest weliswaar ook van toepassing zijn op bijzonder kwetsbare personen, als aannemelijk is gemaakt dat er sprake is van bijzondere omstandigheden maar daarvan is de rechtbank - mede gelet op het voorgaande - niet gebleken. Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij, zonder het verkrijgen van aanvullende garanties, in Frankrijk niet de benodigde zorg- en opvangvoorzieningen kan krijgen. Deze beroepsgrond slaagt dan ook niet.

Onevenredige hardheid

Eiseres heeft aangevoerd dat een overdracht naar Frankrijk van een onevenredige hardheid getuigt. Zij is jarenlang gedwongen gescheiden geweest van haar zoon. Dit omdat zij als huisslaaf heeft gewerkt in Saoedi-Arabië en Frankrijk en geen contact met hem mocht hebben. Haar zoon, die in Nederland een asiilvergunning heeft verkregen, heeft ten tijde van zijn asielaanvraag geprobeerd om gezinshereniging aan te vragen maar dat is niet gelukt omdat hij haar niet kon vinden. Na 17 jaar zijn ze eindelijk weer bij elkaar, hij is alles wat zij nog heeft en zij wil daarom hier in Nederland blijven.

Aan het besluit heeft de staatssecretaris in het kader van de toetsing aan artikel 17 van de Dublinverordening ten grondslag gelegd dat de door eiseres aangevoerde omstandigheden niet voldoende bijzonder zijn om van de overdracht aan Frankrijk af te zien. Daarbij heeft de staatssecretaris overwogen dat de gestelde familieband niet met documenten is onderbouwd en dat eiseres en haar gestelde zoon geen gezinsleden van elkaar zijn als bedoeld in artikel 2, onder g, van de Dublinverordening. Bovendien is de gestelde zoon van eiseres meerderjarig en heeft eiseres niet verklaard of zijn er geen bewijzen overgelegd dat sprake is van enige afhankelijkheid tussen haar en haar zoon. Zij hebben 17 jaar van elkaar gescheiden geleefd en haar zoon heeft ook geen verklaring afgegeven waarin hij te kennen heeft gegeven dat eiseres niet van hem kan worden gescheiden. De rechtbank is van oordeel dat de staatssecretaris met deze motivering de door eiseres gestelde individuele feiten en omstandigheden op onjuiste en ook op onvoldoende wijze in zijn besluitvorming heeft betrokken. Zij motiveert dit als volgt.

Gebleken is dat eiseres in het verleden, toen zij nog in Saoedi-Arabië verbleef, een aanvraag heeft ingediend bij de staatssecretaris voor een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) in Nederland. Dit omdat zij bij haar zoon in Nederland wilde verblijven. De staatssecretaris heeft bij besluit van 13 juli 2021 deze aanvraag afgewezen en heeft - na bezwaar - bij besluit van 25 februari 2022 de afwijzing gehandhaafd. In een uitspraak van deze rechtbank, zittingslocatie Den Haag, van 3 oktober 2023 heeft de rechtbank het beroep van eiseres tegen deze afwijzing beoordeeld.⁵ Weliswaar is het beroep van eiseres ongegrond verklaard maar in die uitspraak is vastgesteld dat tussen partijen niet in geschil is dat eiseres wegens bewijsnood niet in staat is om de familierechtelijke relatie met haar zoon aan te tonen. Ook heeft de rechtbank vastgesteld dat niet in geschil is dat tussen eiseres en haar meerderjarige zoon sprake is van familielevens zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM en dus sprake is van meer dan normale emotionele banden. Deze uitspraak staat in rechte vast. In de Dublinprocedure kan de staatssecretaris naar het oordeel van de rechtbank daarom niet meer het standpunt innemen dat de gestelde familieband tussen eiseres en haar zoon niet met documenten is onderbouwd en dat geen sprake is van enige afhankelijkheid.

Weliswaar heeft de staatssecretaris zich in het bestreden besluit terecht op het standpunt gesteld dat de Dublinprocedure niet bedoeld is als route waarlangs op reguliere gronden gezinshereniging kan plaatsvinden, maar dit laat onverlet dat de staatssecretaris wel deugdelijk en draagkrachtig moet motiveren waarom een overdracht aan Frankrijk in dit specifieke geval niet getuigt van een onevenredige hardheid. Daarbij dient de staatssecretaris alle omstandigheden te betrekken. Dat heeft de staatssecretaris niet gedaan. In het besluit en ook tijdens de zitting is de staatssecretaris niet althans onvoldoende ingegaan op de verklaring van eiseres dat zij jarenlang als huisslaaf heeft moeten werken, daardoor gedwongen gescheiden is geweest van haar zoon en geen contact met hem kon en mocht hebben in die periode. Dat maakt het volgens eiseres nog schrijnender wanneer zij

opnieuw van hem gescheiden wordt. Deze omstandigheid en ook de omstandigheid dat eiseres - anders dan ten tijde van de aanvraag om een machtiging voorlopig verblijf - nu wel in Nederland verblijft omdat zij een zelfstandige asielaanvraag heeft ingediend heeft de staatssecretaris niet kenbaar betrokken in zijn besluitvorming bij de toets aan artikel 17 van de Dublinverordening. Daarmee heeft de staatssecretaris onvoldoende gemotiveerd waarom in deze omstandigheden geen aanleiding wordt gezien de aanvraag in behandeling te nemen. Het bestreden besluit bevat op dit onderdeel dan ook een motiveringsgebrek.

Voorgaande betekent dat het beroep van eiseres gegrond is. De rechtbank vernietigt het bestreden besluit. De rechtbank ziet geen reden om de rechtsgevolgen van het besluit in stand te laten of zelf een beslissing te nemen omdat het aan de staatssecretaris is om te beoordelen of de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van onevenredige hardheid getuigt en als de staatssecretaris van oordeel is dat dat niet zo is deugdelijk te motiveren waarom dat niet het geval is. De staatssecretaris zal daarom een nieuw besluit moeten nemen met inachtneming van deze uitspraak.

Inhoudsopgave

7. 10-06-2024, Rb Den Haag, NL24.6312 V, verzet en beroep gegrond [BNT; beslistermijn]

Op 20 februari 2024 heeft opposant beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een besluit door de staatssecretaris op zijn asielaanvraag van 29 december 2021. Bij uitspraak van 4 april 2024 (de bestreden uitspraak) heeft de rechtbank het beroep gegrond verklaard. Opposant heeft tegen de bestreden uitspraak verzet ingesteld.

Het verzet van opposant richt zich niet tegen het gegrond verklaren van het beroep, maar wel tegen de beslistermijn die de rechtbank heeft opgelegd aan de staatssecretaris om alsnog te beslissen op de asielaanvraag van opposant. Opposant wijst op het feit dat zijn asielaanvraag ongeveer 29 maanden geleden is ingediend en dat de rechtbank in dat geval met de gegeven motivering niet kon volstaan met een beslistermijn van 8 + 8 weken.

Uit rechtspraak van de hoogste bestuursrechter blijkt dat als in verzet argumenten naar voren worden gebracht die in geval van een normale behandeling ook nog hadden kunnen worden aangevoerd, beoordeeld moet worden of hierdoor twijfel ontstaat over de uitkomst. Zo ja, dan moet de verzetsrechter het verzet gegrond verklaren zodat nader onderzoek kan plaatsvinden.

De rechtbank is van oordeel dat opposant zijn argumenten naar voren had kunnen brengen als het beroep op de normale wijze zou zijn behandeld. Deze argumenten maken volgens de rechtbank bovendien dat twijfel is ontstaan over de uitkomst van de zaak voor wat betreft de te bepalen termijn waarbinnen alsnog een besluit moet worden genomen door de staatssecretaris. Het verzet is daarom gegrond. Dat betekent dat de bestreden uitspraak vervalt en dat de rechtbank het onderzoek hervat in de stand waarin dat zich bevond voordat die uitspraak werd gedaan.

Op grond van artikel 8:55, tiende lid, van de Awb beslist de rechtbank direct op het beroep van opposant. Gelet op het feit dat verweerder niet is opgekomen tegen de kennelijk gegrondverklaring en gelet op het feit dat het vaststellen van de beslistermijn – zoals hierna is overwogen - de toepassing van een bestendige lijn betreft die voortvloeit uit toepassing van Europese regelgeving en gelet op het tijdsverloop sinds de bestreden uitspraak zal de rechtbank tevens direct beslissen op het beroep, zonder partijen in de gelegenheid te stellen hierop te worden gehoord.

Tussen partijen is niet in geschil dat de staatssecretaris niet tijdig een besluit heeft genomen. De staatssecretaris is daarnaast in gebreke gesteld. Het beroep is om die reden gegrond. Zoals opposant naar voren heeft gebracht, heeft hij al op 29 december 2021 een asielaanvraag ingediend. Dat betekent dat hij al meer dan 29 maanden wacht op een besluit. De maximale beslistermijn van 21 maanden⁶ is daarmee ruimschoots overschreden. De rechtbank neemt in dat geval als uitgangspunt dat de staatssecretaris binnen acht weken op de asielaanvraag moet beslissen, en niet - zoals in de bestreden uitspraak is gedaan - een termijn van 8 + 8 weken. Als de rechtbank dat uitgangspunt zou toepassen in de zaak van opposant zal de opgelegde beslistermijn echter aflopen ná de eerder opgelegde beslistermijn van 8 + 8 weken in de bestreden uitspraak. Gelet op die omstandigheden en op het feit dat de staatssecretaris de maximale beslistermijn van 21 maanden ruimschoots heeft overschreden, bepaalt de rechtbank in dit specifieke geval dat de staatssecretaris binnen twee weken na de dag waarop de uitspraak wordt verzonden alsnog een besluit bekendmaakt.

De rechtbank bepaalt met toepassing van artikel 8:55d, tweede lid, van de Awb en in overeenstemming met het landelijke beleid dat de staatssecretaris een dwangsom van € 100,- verschuldigd is voor elke dag waarmee de hiervoor genoemde termijn wordt overschreden, met een maximum van € 7.500,-. Conclusie en gevolgen
Het verzet en het beroep zijn gegrond. De rechtbank bepaalt dat de staatssecretaris binnen twee weken alsnog een besluit moet nemen op de asielaanvraag van opposant.

Inhoudsopgave

8. 14-06-2024, ABRvS, 202107614/1/V2, Syrië, hoger beroep vreemdeling ongegrond [jongvolwassenenbeleid]

Reden signalering: Weliswaar impliceert de toepasselijkheid van het jongvolwassenenbeleid dat een vreemdeling of referent in enige mate afhankelijk is van zijn ouders, maar dat betekent niet dat aan die afhankelijkheid in de belangenafweging zonder meer een zodanig zwaar gewicht moet worden toegekend, dat alleen al daarom de belangenafweging, of op grond van artikel 8 EVRM in Nederland verblijf moet worden toegestaan om familie- en gezinsleven uit te kunnen oefenen, in het voordeel van betrokkenen zou moeten uitvallen. Er is sprake van twee beoordelingskaders waarbij de weging van de feiten kan verschillen. Dit brengt met zich dat de staatssecretaris in de belangenafweging ook rekening mag houden met bijvoorbeeld de tijd die is verstreken sinds betrokkenen niet meer met elkaar in gezinsverband samenleven en met de mate waarin de jongvolwassen vreemdeling of referent inmiddels zelfstandig functioneert.

In casu heeft de staatssecretaris zich deugdelijk gemotiveerd op het standpunt gesteld dat, ondanks het bestaan van een onoverkomelijke belemmering (insurmountable obstacle) om het gezinsleven met referent in Syrië uit te oefenen, de belangenafweging in het nadeel van de vreemdelingen uitvalt. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat de staatssecretaris het belang van de Nederlandse Staat bij een restrictief toelatingsbeleid zwaarder mocht laten wegen dan het belang van de vreemdelingen om het gezinsleven met referent in Nederland uit te oefenen. De weigering van de mvv aan de vreemdelingen is dan ook niet in strijd met de eigen beleidsregels van de staatssecretaris en evenmin met artikel 8 EVRM.

De vreemdelingen hebben de Syrische nationaliteit. Zij beogen verblijf in Nederland bij referent, hun meerderjarige zoon. Op 17 oktober 2019 heeft referent daartoe een mvv-aanvraag met als doel gezinshereniging op grond van artikel 8 van het EVRM ingediend. Referent is geboren op 1 januari 1999 en is volgens zijn verklaringen eind 2015 of begin 2016 uit Syrië vertrokken vanwege het risico om te worden gerekruteerd voor de militaire dienstplicht. Sinds 20 oktober 2017 is hij in het bezit van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Hij beschikt over zelfstandige woonruimte, een studio, volgt een opleiding en ontvangt daarvoor studiefinanciering. Ook heeft hij in Syrië, Turkije en Nederland gewerkt.

Grief

De vreemdelingen klagen in hun enige grief dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de staatssecretaris ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat de belangenafweging in hun nadeel uitvalt. Zij wijzen erop dat het jongvolwassenenbeleid van toepassing is en dat dit betekent dat referent van hen afhankelijk is. Volgens de vreemdelingen heeft de staatssecretaris daarom niet in hun nadeel mogen meewegen dat referent gedurende zijn verblijf in Nederland inmiddels stappen naar zelfstandigheid heeft gezet en hun ten onrechte tegengeworpen dat zij onvoldoende hebben onderbouwd dat referent niet zonder hen kan functioneren. Ook wijzen zij erop dat de staatssecretaris ervan uitgaat dat er een onoverkomelijke belemmering, (insurmountable obstacle) bestaat om het gezinsleven met referent in Syrië uit te oefenen.

Verhouding jongvolwassenenbeleid en de belangenafweging op grond van artikel 8 van het EVRM
Het jongvolwassenenbeleid in paragraaf B7/3.8.1 van de Vc 2000 bevat vier inhoudelijke cumulatieve vereisten: het meerderjarige kind moet jongvolwassen zijn, met zijn ouder(s) in gezinsverband samenleven, niet in zijn eigen onderhoud voorzien en geen zelfstandig gezin hebben gevormd. De staatssecretaris moet aan de hand van de individuele feiten en omstandigheden een op het geval toegespitste beoordeling maken of een meerderjarig kind aan die vereisten voldoet. De Afdeling acht dit beleid niet in strijd met enige rechtsregel en niet onredelijk. Zie de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2024, ECLI:NL:RVS:2024:2145, onder 5 en 8-8.7. 3.1. De rechtbank heeft onbestreden overwogen dat niet in geschil is dat tussen de vreemdelingen en referent familie- of gezinsleven

bestaat als bedoeld in artikel 8 van het EVRM, omdat aan het jongvolwassenenbeleid wordt voldaan. De staatssecretaris heeft erkend dat referent jongvolwassen is en altijd tot het gezin van zijn ouders heeft behoord. 3.2. Als de staatssecretaris heeft vastgesteld dat er tussen een meerderjarig kind en zijn gezinsleden familie- of gezinsleven bestaat als bedoeld in artikel 8 van het EVRM, maakt hij vervolgens in reguliere zaken een belangenafweging. Daarbij weegt hij het belang van de Nederlandse Staat af tegen het belang van de betrokkenen. Bij die belangenafweging moet de staatssecretaris alle relevante feiten en omstandigheden betrekken. Dat kunnen ook feiten en omstandigheden zijn die hij ten grondslag heeft gelegd aan zijn conclusie dat sprake is van gezinsleven. In dit geval aan zijn oordeel dat het meerderjarige kind voldoet aan het jongvolwassenenbeleid. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 9 december 2022, ECLI:NL:RVS:2022:3660, onder 2, de uitspraak van 27 maart 2024, ECLI:NL:RVS:2024:1188, onder 5.4, en de onder 3 genoemde uitspraak van 29 mei 2024, onder 10.

Dat de staatssecretaris in de belangenafweging dezelfde feiten en omstandigheden moet betrekken als in de beoordeling of gezinsleven bestaat, staat los van de vraag welk gewicht hij aan de belangenmoet toekennen. De context en inhoudelijke beoordeling verschillen immers. Ter beantwoording van de vraag of meerderjarige kinderen op grond van het jongvolwassenenbeleid met hun ouders familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitoefenen, verricht de staatssecretaris een individuele beoordeling of aan de onder 3 vermelde vereisten is voldaan, waarbij hij de feitelijke (gezins)situatie van de betrokken individuen als uitgangspunt neemt. In het kader van de belangenafweging weegt de staatssecretaris echter aan de hand van de aangevoerde feiten en omstandigheden, in onderlinge samenhang bezien, de belangen van de betrokken individuen af tegen die van de Nederlandse Staat, om zo te beoordelen of het vastgestelde familie- en gezinsleven ook met zich brengt dat het verblijf in Nederland moet worden toegestaan.

Weliswaar impliceert de toepasselijkheid van het jongvolwassenenbeleid dat een vreemdeling of referent in enige mate afhankelijk is van zijn ouders, maar dat betekent niet dat aan die afhankelijkheid in de belangenafweging zonder meer een zodanig zwaar gewicht moet worden toegekend, dat alleen al daarom de belangenafweging, of op grond van artikel 8 van het EVRM in Nederland verblijf moet worden toegestaan om familie- en gezinsleven uit te kunnen oefenen, in het voordeel van betrokkenen zou moeten uitvallen. Er is sprake van twee beoordelingskaders waarbij de weging van de feiten kan verschillen. Dit brengt met zich dat de staatssecretaris in de belangenafweging ook rekening mag houden met bijvoorbeeld de tijd die is verstreken sinds betrokkenen niet meer met elkaar in gezinsverband samenleven en met de mate waarin de jongvolwassen vreemdeling of referent inmiddels zelfstandig functioneert. De rechter toetst of de staatssecretaris alle feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken. Als dit het geval is, toetst de rechter de uitkomst van de belangenafweging enigszins terughoudend. Vergelijk bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 25 augustus 2022, ECLI:NL:RVS:2022:2485, onder 2.1.

De belangenafweging in het geval van de vreemdelingen

Referent is eind 2015 of begin 2016 vertrokken uit Syrië. Hij heeft in oktober 2017 in Nederland een asielvergunning gekregen en heeft in oktober 2019 deze aanvraag om gezinshereniging ingediend. De staatssecretaris heeft de vluchtgeschiedenis en de onóverkomelijke belemmering voor referent om het gezinsleven met de vreemdelingen in Syrië uit te oefenen in het voordeel van de vreemdelingen betrokken. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de staatssecretaris in het nadeel van de vreemdelingen mocht meewegen dat zij en referent ten tijde van het besluit van 29 juni 2020 al vierenhalf jaar, waarvan twee jaar tussen de verlening van de asielvergunning en de aanvraag om gezinshereniging, gescheiden van elkaar leefden. Ook heeft de rechtbank terecht betrokken dat de staatssecretaris van belang mocht achten dat referent in die periode in Nederland stappen heeft gezet naar zelfstandigheid, doordat hij hier heeft gewerkt, hier inmiddels zelfstandig woont en een opleiding volgt.

De rechtbank heeft voorts terecht overwogen dat de staatssecretaris de verklaringen van de instanties van WijZijnTraverse en Vluchtelingenwerk Nederland onvoldoende zwaarwegend heeft mogen achten om ten volle in het voordeel van referent te gelden. Weliswaar wordt daarin geconcludeerd dat referent zijn ouders nodig heeft om zich veilig te voelen en zich te kunnen ontplooiën en ontwikkelen, maar de staatssecretaris heeft zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat uit deze verklaringen niet blijkt dat de gevolgen van de scheiding, tussen referent en zijn ouders zo ernstig zijn dat de staatssecretaris dit in de belangenafweging meer gewicht had moeten geven.

Verder heeft de rechtbank terecht bij haar oordeel betrokken dat de staatssecretaris in het nadeel van de vreemdelingen mocht meewegen dat het een eerste toelating betreft en dat zij bij toelating in Nederland aanspraak zullen maken op uit de algemene middelen gefinancierde faciliteiten. Referent beschikt namelijk alleen over studiefinanciering en dus niet over een eigen inkomen. Hierdoor kan hij niet voorzien in het levensonderhoud van de vreemdelingen. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 7 mei 2024, ECLI:NL:RVS:2024:1916, onder 2.5.

Gelet op al het voorgaande heeft de staatssecretaris zich deugdelijk gemotiveerd op het standpunt gesteld dat, ondanks het bestaan van een onoverkomelijke belemmering (insurmountable obstacle) om het gezinsleven met referent in Syrië uit te oefenen, de belangenafweging in het nadeel van de vreemdelingen uitvalt. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat de staatssecretaris het belang van de Nederlandse Staat bij een restrictief toelatingsbeleid zwaarder mocht laten wegen dan het belang van de vreemdelingen om het gezinsleven met referent in Nederland uit te oefenen. De weigering van de mvv aan de vreemdelingen is dan ook niet in strijd met de eigen beleidsregels van de staatssecretaris en evenmin met artikel 8 van het EVRM.

Het betoog van referent dat hij door omstandigheden pas in 2019 een mvv-aanvraag kon indienen, leidt niet tot een ander oordeel. Over dat betoog heeft de rechtbank, gemotiveerd overwogen dat de staatssecretaris dit niet hoefde aan te merken als een omstandigheid waardoor de belangenafweging in het voordeel van de vreemdelingen zou moeten uitvallen. Hier zijn de vreemdelingen in hoger beroep niet gemotiveerd tegen opgekomen. Verder slaagt de verwijzing van de vreemdelingen naar de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, van 1 oktober 2021, ECLI:NL:RBDHA:2021:10739, al niet, omdat zich in die zaak deels andere feiten en omstandigheden voordeden.

De grief faalt. Het hoger beroep is ongegrond. De uitspraak van de rechtbank wordt bevestigd.

Inhoudsopgave
